

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7CoCsp/37/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320201147
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8320201147.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Filakovského a JUDr. Anny Kovalovej v právnej veci žalobkyne: K. N., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v H., na ul. T. č. XXXX/XX, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, na ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom v Piešťanoch, na ul. Teplickej č. 7434/147, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, na ul. 1. mája č. 173/11, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.082,90 eur s prísl., o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 09.06.2020 č.k. 21Csp 45/2020-44 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo výroku o uložení povinnosti žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie a vo výroku o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.082,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 28.04.2020 do zaplatenia. Ďalej rozhodol o neprijateľnosti zmluvných podmienok uvedených v úverových zmluvných podmienkach žalovaného k zmluve o hotovostnom úvere zo dňa 13.03.2015. Žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť na účet Okresného súdu Humenné súdny poplatok za žalobu vo výške 164 eur.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 13.03.2015 uzatvorená zmluva o hotovostnom úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 3.600 eur. Tento sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 145,65 eur. Žalobkyňa vyplatila žalovanému celkovo sumu 4.682,90 eur, pričom poslednú splátku zaplatila dňa 20.11.2017.

3. Zmluva o hotovostnom úvere zo dňa 13.03.2015 neobsahuje náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c), písm. f), písm. j) a písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a predovšetkým neobsahuje určito a zrozumiteľne napísanú adresu predávajúceho, kde je možné uplatniť reklamáciu, resp. sťažnosť, neobsahuje určito a zrozumiteľne dobu trvania zmluvy o úvere a termín konečnej splatnosti úveru, neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov a ani určito a zrozumiteľne neuvádza predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov a neobsahuje ani výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a ich poradie, ako sa budú platby priraďovať. Z týchto dôvodov je potrebné poskytnutý spotrebiteľský úver podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. považovať za bezúročný a bez poplatkov.

4. V takomto prípade má žalovaný ako veriteľ nárok len na to, čo reálne poskytol žalobkyni, čo predstavuje v tomto prípade sumu 3.600 eur. Žalobkyňa zaplatila žalovanému celkovo sumu 4.682,90 eur a rozdiel vo výške 1.082,90 eur, je bezdôvodným obohatením na strane žalovaného. Súd prvej inštancie preto v časti týkajúcej sa vydania bezdôvodného obohatenia žalobe vyhovel.

5. Zároveň bolo vyhovené žalobe aj vo vzťahu k určeniu neprijateľnosti zmluvných podmienok, a to preto, lebo zmluvné dojednania ohľadom sankcií za upomienky a za omeškanie s plnením peňažnej splátky sú neprijateľné zmluvné podmienky.

6. Čo sa týka samotnej pohľadávky, táto nie je premlčaná a to aj napriek tomu, že posledná splátka zo strany žalovanej bola realizovaná dňa 20.11.2017. V zmysle Občianskeho zákonníka sa normy spotrebiteľského práva, vrátane premlčania, vykladajú v prospech spotrebiteľa, a to preto, že žalovaný spôsobil porušenie zákona a teda musí znášať aj prípadné premlčanie, čo je v súlade s dobrými mravmi. V tomto prípade nebolo preukázané, aby žalobkyňa vedela už predtým, že došlo k bezdôvodnému obohateniu v dôsledku čoho námietka premlčania je bez významu.

7. Výrok o trovách bol odôvodnený ust. § 255 ods. 1 C.s.p.

8. Proti tomuto rozsudku, a to konkrétne proti výroku o uložení povinnosti žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie a proti výroku o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol rozsudok v napadnutej časti zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie. Alternatívne požadoval rozhodnutie zmeniť tak, aby žaloba v napadnutej časti bola zamietnutá. Ako dôvod uviedol, že prvoinštančný súd v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nezdôvodnil, v čom spočíva absencia náležitostí úverovej zmluvy, keďže žalovaný ich vo svojom vyjadrení k žalobe podrobne špecifikoval a ozrejmil. Prvoinštančný súd sa obmedzil výlučne na citáciu zákonných ustanovení a paragrafové vymenovanie náležitostí, ktoré považuje za absentujúce. Žiadnym spôsobom sa nevyjadril k argumentácii žalovaného. Žalovaný preto považuje rozsudok za predčasný a taktiež za nedostatočne a neúplne odôvodnený, a preto nespĺňajúci kritéria podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p. Rovnako nie je možné stotožniť sa s právnym názorom, podľa ktorého na vznesenú námietku premlčania sa neprihliadalo. Z konštatovania Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 23.09.2013 vedeného pod sp. zn. IV. ÚS 542/2013 vyplýva, že uplatnenie námietky premlčania je vo všeobecnosti potrebné považovať za výkon práva v súlade s dobrými mravmi. Ak účastník konania, voči ktorému sa táto námietka uplatnila, chce vylúčiť účinky tejto námietky pre rozpor s dobrými mravmi, mal by v zásade tento rozpor v konaní uplatniť a tento aj náležite preukázať. Rovnako ani právna teória nevylúčila námietku premlčania ako výkon práv odporujúci dobrým mravom a konštatuje, že premlčanie ako klasický hmotnoprávny inštitút prispieva k právnej istote a je inštitútom výslovne v zákone upraveným, a preto vznesenie námietky premlčania samo o sebe nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi. Skutočnosť, že žalobkyňa mala vedomosť o náležitostiach úverovej zmluvy, preukazuje aj predžalobná výzva, ktorú zaslala žalovanému prostredníctvom predchádzajúceho právneho zástupcu AK Krupa, s.r.o., už dňa 19.01.2017. O tomto tvrdení žalovaný ako dôkaz predložil predžalobnú výzvu.

9. Pokiaľ ide o splnenie náležitosti vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. uvedenie adresy predávajúceho, žalovaný dáva do pozornosti, že predmetom žalovanej úverovej zmluvy bolo poskytnutie bezúčelového úveru. Žalovaný teda nepreplácal kúpnu cenu formou úveru žiadnemu predajcovi, preto uvedenie adresy neexistujúceho predávajúceho nie je možné.

10. Výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet priamo uvedenými v úverovej zmluve. Pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu aj presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Na základe žalovanej úverovej zmluvy bol klientovi poskytnutý bezúčelový úver vyplatený na bežný účet žalobkyne. Prvoinštančný súd len deklaratívne konštatuje, že zmluva neobsahuje hodnotu RPMN, čo je v absolútnom rozpore so skutočnosťou, nakoľko hodnota RPMN v úverovej zmluve je uvedená vo výške 29,7 %. Pokiaľ ide o jednotlivé predpoklady pre výpočet RPMN, tieto sú uvedené priamo v texte úverovej zmluvy. Smernica vo svojom ustanovení požaduje uviesť RPMN zrozumiteľne a stručne, čo by malo byť rozhodujúcim kritériom pre eurokonformný výklad predmetného ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch. Keďže pravidlá pre výpočet RPMN ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch aj smernicou nedávajú iné kritérium, má žalovaný za to, že postupoval v súlade so zákonom aj smernicou a ich cieľom a poskytol žalobkyni úplné

a najpresnejšie informácie v požadovanej zrozumiteľnej a stručnej podobe. Tá žalobkyni umožnila porovnanie úveru ponúkaného žalovaným s akoukoľvek ďalšou ponukou na trhu.

11. Cieľom ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. bolo, aby mal spotrebiteľ informáciu, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. dosiahnutý. Zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 01.05.2018 zmenil znenie ust. § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybné v úverovej zmluve dodržaná.

12. Vo vzťahu k rozkladu splátok, žalovaný poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 05.09.2019 vo veci C-331/18. Vzhľadom na odpovede Súdneho dvora Európskej únie uvedené v tomto rozsudku, je nespochybniteľným faktom, že napádaná náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je v úverovej zmluve uvedená správne a v súlade so zákonným znením. Rovnaký právny názor vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 22.02.2018 vydanom vo veci 3Cdo 146/2017.

13. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 C.s.p. preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného je opodstatnené, aj keď nie je možné stotožniť sa so všetkými námietkami spochybňujúcimi žalobu uplatnený nárok.

14. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvárania zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti úveru. Aj nesplnenie tejto povinnosti malo za následok sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy).

15. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

16. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej

zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nespĺnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

17. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať termín konečnej splatnosti úveru je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Slovenská republika teda nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku Smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

18. Požiadavka smernice k tejto otázke je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

19. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluva musí obsahovať „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jasne požaduje vyjadrenie tak doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ pridal slová „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“.

20. Právne bezvýznamný je poukaz žalovaného na to, že doba trvania zmluvy je stanovená počtom splátok. Doba trvania zmluvy a počet splátok sú dve odlišné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy upravoval v ust. § 9 ods. 2 písm. f) (doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a v ust. § 9 ods. 2 písm. k) (počet splátok). Aj Smernica Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere rozlišovala dĺžku trvania zmluvy o úvere (článok 10 ods. 2 písm. c)) a počet splátok (článok 10 ods. 2 písm. h)).

21. Čo sa týka termínu konečnej splatnosti úveru, tento nemožno nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných splátkach ako to bolo v prípade danej zmluvy. Spotrebiteľ totiž musí mať jasno už pri uzatváraní zmluvy, kedy nastane konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, veď práve to je účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Výška, počet a termíny splátok sú ďalšou povinnou náležitosťou zmluvy, a to podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Zákonodarca teda nemohol mať na mysli pri stanovení termínu konečnej splatnosti úveru počet splátok. Termín konečnej splatnosti úveru nie je možné stotožniť s počtom splátok. Je potrebné si uvedomiť, že účelom zavedenia tejto náležitosti zmluvy bolo docieľiť, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti. Nepostačuje len údaj o počte splátok, keďže nemožno od spotrebiteľa požadovať, aby si matematicky vypočítal termín konečnej splatnosti z iných údajov v zmluve. Konečná splatnosť úveru by mala byť uvedená minimálne konkrétnym mesiacom a rokom, pokiaľ termín splatnosti splátok zo zmluvy je jasný a transparentný.

22. Pokiaľ ide o adresu predávajúceho, na ktorej možno uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, uvedená náležitosť vyplývajúca z ust. § 9 ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, sa týkala len tzv. viazaných úverov, teda tých, ktoré sú určené na financovanie kúpy huteľnej veci, zaplatenie za tovar alebo poskytnutie služby. Zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy rozlišuje medzi „predajcom“ a „veriteľom“. Pojem „veriteľ“ bol presne vymedzený v ust. § 2 písm. b) uvedeného zákona. Termín „predajca“ sa nepoužíva ako jeho synonymum, pretože tento pojem je v zákone výslovne uvedený len pri tzv. viazanom úvere (§ 15 zákona č. 129/2010

Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy). Z obsahu zmluvy zo dňa 13.03.2015 nevyplýva, aby táto mala charakter zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere.

23. Za správny je potrebné považovať záver, podľa ktorého zmluva neobsahuje údaj spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. Podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

24. Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy.

25. S neuvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 11 ods. 1 spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

26. Za nesprávne je potrebné považovať konštatovanie, podľa ktorého zmluva neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov. Tento údaj, tak ako na to správne poukazuje žalovaný, je obsiahnutý priamo v zmluve, kde hodnota RPMN je uvedená vo výške 29,70 %.

27. Vo vzťahu k rozkladu splátok je potrebné poukázať na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo vzťahu k ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy skonštatoval, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa a nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov.

28. Napriek vyššie uvedenému konštatovaniu nebolo možné rozsudok vo výroku o uložení povinnosti žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie potvrdiť (§ 387 C.s.p.).

29. V priebehu konania bola zo strany žalovaného vznesená námietka premlčania. Táto námietka bola vyhodnotená ako nevýznamná, bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia.

30. Ust. § 220 C.s.p. určuje obsahové náležitosti rozsudku. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Či rozhodnutie je preskúmateľné alebo nie, sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

31. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Obdobným spôsobom náležitosti odôvodnenia rozsudku upravovalo ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 30.06.2016.

32. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 C.s.p. dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov

sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje stranám sporu posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej.

33. Vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa strane sporu odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne zdôvodnenému rozhodnutiu.

34. Keďže vydanie nezrozumiteľného alebo nedostatočne zdôvodneného rozhodnutia je potrebné hodnotiť ako nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. rozsudok vo výroku o uložení povinnosti žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie a vo výroku o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.).

35. Po vrátení spisu bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť žalovaným vznesenú námietku premlčania a následne vo veci rozhodnúť tak, aby štruktúra odôvodnenia rozsudku spĺňala náležitosti vyplývajúce s ust. § 220 ods. 2 C.s.p.

36. Pokiaľ ide o rozpor uplatnenia námietky premlčania s dobrými mravmi, vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva stranou sporu, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhej strany sporu, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhá strana sporu márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči nej by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie primeranosti postihu je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby. V tejto súvislosti je tiež relevantné, či boli preukázané také dôvody a okolnosti prípadu, pre ktoré by mala byť námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Uplatnenie námietky premlčania je vo všeobecnosti potrebné považovať za výkon práva v súlade s dobrými mravmi. Ak strana sporu, voči ktorej sa táto námietka uplatnila, chce vylúčiť účinky tento námietky pre rozpor s dobrými mravmi, mala by v zásade tento rozpor v konaní uplatniť a tento rozpor aj náležite preukázať.

37. Prvoinštančný súd, ktorý je viazaný názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 C.s.p.) v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

38. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).